

A R C H I W I S T Y K A
S P O Ł E C Z N A

**Artykuł jest częścią publikacji pt. „Archiwistyka Społeczna”, którego pełna wersja dostępna jest pod adresem:
www.archiwa.org**

REDAKCJA MERYTORYCZNA: Katarzyna Ziętał

OPRACOWANIE REDAKCYJNE: Aleksandra Janiszewska

PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD: Diana Gawronkiewicz / Podpunkt

DRUK: TZG Zapolex Sp. z o.o.

Wydanie I, Warszawa 2012

Ośrodek KARTA

Ul. Narbutta 29, 02-536 Warszawa

Tel. (48-22) 848-07-12, faks (48-22) 646-65-11

Ośrodek
Karta

Email: ok@karta.org.pl, www.karta.org.pl

ISBN: 978-83-61283-87-4

Tekst publikacji (z wyłączeniem materiałów wizualnych) dostępny jest na licencji **Creative Commons Uznanie autorstwa – Na tych samych warunkach 3.0**. Zezwala się na dowolne wykorzystanie treści pod warunkiem wskazania autorów oraz Fundacji Ośrodka KARTA jako właściciela praw do tekstu oraz zachowania niniejszej informacji licencyjnej. Utwory zależne zbudowane w oparciu o treść niniejszej publikacji muszą być rozpowszechniane na tych samych warunkach. Tekst prawny licencji z przystępnym podsumowaniem dostępny jest na stronie <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.pl>

Dofinansowano ze środków Programu „Archiwistyka społeczna”.

NARODOWY
INSTYTUT
AUDIOWIZUALNY

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Udostępnianie materiałów archiwalnych

KATARZYNA ZIĘTAŁ

Archiwa społeczne powinny dążyć do jak najszerzego udostępniania zebranych materiałów społeczeństwu. Jest to istotna część misji archiwów. Wiele organizacji społecznych nie ma swojej siedziby, dlatego upublicznia swoje zbiory okazjonalnie: przy okazji wystaw czy publikacji.

Digitalizacja daje szansę szerokiego udostępniania materiałów organizacjom nieposiadającym swojej siedziby: jest tańsza i mniej czasochłonna niż udostępnianie na miejscu. Publikowanie zdigitalizowanych materiałów w internecie niesie jednak za sobą o wiele więcej ograniczeń prawnych niż udostępnianie na miejscu. Archiwa społeczne najczęściej gromadzą zbiory pochodzące z XX wieku. Dlatego przy ich upublicznianiu trzeba szczególnie zwrócić uwagę na prawa autorskie, ochronę danych osobowych oraz kwestie etyczne.

1. PRAWO AUTORSKIE

Wiele materiałów archiwalnych z XX wieku jest chronionych prawem autorskim – mogą to być fotografie, relacje, plakaty itp. Jeśli pozyskany przez nas materiał objęty jest tą ochroną, nie możemy go bez odpowiedniej zgody rozpowszechniać ani w internecie, ani poza nim (np. w formie wystaw), o ile nie uzyskamy zgody właścicieli praw autorskich lub nie działamy w ramach prawa dozwolonego użytku. Zawsze jednak możemy go zeskanować i przechowywać w pamięci komputera, na dysku zewnętrznym czy innym nośniku.

Żeby się przekonać, które materiały i w jakim stopniu podlegają ochronie, prawnoautorskiej musimy odpowiedzieć sobie na pytania:

- czy materiał jest utworem – w rozumieniu ustawy o prawie autorskim;
- kiedy powstał;

- kto jest autorem lub właścicielem praw autorskich;
- czy autor lub właściciel praw autorskich wyraził zgodę na jego udostępnienie.

» **Utwór.** Nie ma żadnego oficjalnego rejestru utworów, dlatego sami musimy rozstrzygać, co jest utworem, a co nim nie jest. Potoczne znaczenie słowa „utwór” jest znacznie węższe niż jego rozumienie w świetle prawa. Utwór w myśl *Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych* to każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze ustalony w jakiegokolwiek postaci.

Tak szerokie definiowanie utworu sprawia, że łatwiej wskazać co nie jest utworem.

Utworami nie są:

- akty normatywne lub ich urzędowe projekty;
- urzędowe dokumenty, materiały, znaki i symbole;
- opublikowane opisy patentowe i ochronne;
- proste informacje prasowe.

Utworem nie mogą być także skany czy kserokopie, lecz jedynie oryginały, na podstawie których wykonano kopie. Samo zeskanowanie materiału nie jest aktem twórczym, skany nie mogą być więc traktowane jako odrębne utwory.

» **Prawo autorskie.** Obejmuje autorskie prawa osobiste oraz majątkowe. Pierwsze określają nierozdzielalną więź autora z utworem, drugie – prawo do czerpania dochodów z twórczości.

Autorskie prawa osobiste są nieograniczone w czasie i nie podlegają zrzeczeniu się. Obejmują prawo do:

- oznaczenia autorstwa utworu;
- nienaruszalności treści i formy utworu oraz jego rzetelnego wykorzystania;
- decydowania o pierwszym udostępnieniu utworu publiczności;
- nadzoru nad sposobem korzystania z utworu.

Autorskie prawa majątkowe są zbywalne i trwają z reguły 70 lat od śmierci autora lub od daty pierwszej publikacji, jeśli autor nie jest znany. Właścicielowi praw autorskich przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu.

Istotą działalności archiwum jest udostępnianie materiałów, które do tej pory nie były szerzej znane ani publikowane. Jeżeli autorskie prawa majątkowe do utworu wygasły, a archiwum po raz pierwszy go opublikuje, zyskuje pewne przywileje. Wydawca pierwszej publikacji upowszechniający zgodnie z prawem utwór którego czas ochrony wygasł, zyskuje „wyłączne prawo do rozporządzania nim i korzystania na wszystkich polach eksploatacji przez okres 25 lat”.

- » **Dzieła osierocone.** Rozpoznanie autorstwa utworu niekiedy przysparza archiwistom wiele trudności. Wśród materiałów archiwalnych przekazywanych przez ofiarodawcę, często znajdują się takie, których autorstwo jest trudne do ustalenia. Musimy zdawać sobie sprawę, że ofiarodawca materiałów archiwalnych często nie jest tożsamy z autorem – tak więc jego zgoda nie zawsze uprawnia nas do udostępniania archiwaliów. Jeżeli przykładowo ofiarodawca przekazuje swoją kolekcję, w której znajdują się pocztówki przedstawiające powojenną Warszawę, fotografie rodzinne, notatki własne z podróży. Prawdopodobnie tylko w przypadku notatek autor jest tożsamy z ofiarodawcą. Prawo autorskie do pocztówek może mieć zarówno fotograf, którego zdjęcie wykorzystano, jak i wydawnictwo. Prawo do fotografii rodzinnych mogą mieć różne osoby, często po latach niemożliwe do zidentyfikowania. Czasami fotografie wykonują przypadkowe osoby, które akurat znalazły się w pobliżu sytuacji przedstawionej na zdjęciu. W takich przypadkach mamy do czynienia z tzw. dziełami osieroconymi. Są to utwory, których autora nie znamy lub nie mamy możliwości skontaktowania się z nim. Nie jesteśmy pewni ich statusu prawnoautorskiego. Status dzieła osieroconego nie sprawia, że możemy je udostępnić. Niezależnie od naszego niepowodzenia w próbach dotarcia do autora, utwór jest chroniony prawem autorskim. Instytucje kultury mimo to stosunkowo często publikują tego typu materiały, zaznaczając w opisie:

„Mimo prób nie udało się dotrzeć do autora. Bardzo prosimy autora lub osoby mające informacje o autorze o kontakt”.

Obecnie trwają dyskusje nad uregulowaniem statusu dzieł osieroconych m.in. postuluje się umożliwienie udostępniania w internecie dzieł osieroconych przez instytucje kultury w ramach dozwolonego użytku publicznego.

- » **Tajemnica korespondencji.** W archiwach społecznych bardzo często znajdują się zbiory korespondencji i fotografii. W tych przypadkach prawo chroni nie tylko autora, ale również inne osoby, których te materiały dotyczą. Przy udostępnianiu korespondencji obowiązuje nas fragment *Ustawy o prawie autorskim* dotyczący tajemnicy korespondencji. Dysponentem praw do listów jest adresat. On też najczęściej jest w ich posiadaniu. Udostępnianie korespondencji wymaga jego zgody, a po śmierci adresata, przez okres 20 lat – zgody małżonka. Jeśli list jest utworem (a tak prawdopodobnie jest w większości przypadków) chroni go również prawo autorskie, w myśl którego autorem jest nadawca.
- » **Prawo do ochrony wizerunku.** Dotyczy ono osób, które zostały uwiecznione na fotografii czy w filmie. Prawo takie obowiązuje za życia osoby, a krewni mogą dochodzić praw do ochrony wizerunku 20 lat po śmierci przedstawionej osoby. Zezwolenia nie wymaga rozpowszechnianie wizerunku:

- osoby powszechnie znanej, jeżeli wizerunek wykonano w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznych;
- osoby stanowiącej szereg całości takiej jak zgromadzenie, krajobraz, publiczna impreza;
- osoby, która otrzymała zapłatę za pozowanie.

Przy udostępnianiu wizerunku osób, bierzmy również pod uwagę kwestie etyczne takie jak ochrona dóbr osobistych rodziny: np. publikowanie fotografii przedstawiającej sceny drastyczne czy nagość nawet w 20 lat po śmierci osoby przedstawionej nie zawsze jest dopuszczalne.

2. OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

Dane osobowe bardzo często występują w materiałach archiwalnych, zwłaszcza w przypadku dokumentów, wspomnień, korespondencji.

Dane osobowe – wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby.

Osoba możliwa do zidentyfikowania – jej tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo czynniki określające jej cechy fizyczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne. Informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby jeżeli wymagałoby to nadmiernych, kosztów, czasu i działań.

USTAWA Z DNIA 29 SIERPNIĄ 1997 R. O OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

Dane osobowe nie są w ustawie określone precyzyjnie. Stopień trudności w określeniu tożsamości jednostki zależy przecież od relacji z osobą, której dane użyto, miejsca zamieszkania i innych czynników, np. osoba pozostająca w bliskich relacjach z drugą jest w stanie ją zidentyfikować, mając do dyspozycji jedynie szczątkowe dane.

Dlatego przy udostępnianiu danych osobowych występujących w materiałach archiwalnych, bierzmy pod uwagę również inne okoliczności:

- » ile czasu upłynęło od wytworzenia materiału;
- » w jakim świetle przedstawiona jest osoba;
- » czy udostępnienie danych może jej zaszkodzić;
- » czy miała ona świadomość użycia danych osobowych i wyraziła na to zgodę.

W ramach danych osobowych wyróżnić można tzw. dane wrażliwe. Termin ten jest wyrażeniem przyjętym powszechnie, choć nie występuje w ustawie o ochronie danych osobowych. Obejmuje on dane o pochodzeniu rasowym, poglądach religijnych, orientacji seksualnej, stanie zdrowia. Na takie dane powinniśmy szczególnie uważać przy udostępnianiu materiałów archiwalnych i w przypadku wątpliwości, zbiorów takich nie udostępniać.

3. UDOSTĘPNIANIE NA MIEJSCU I W INTERNECIE

Archiwa społeczne powinny dążyć do jak najszerszego udostępniania archiwaliów (z poszanowaniem prawa oraz stanu zachowania materiałów), nie stawiać ograniczeń formalnych w dostępie do akt: pozwalać korzystać z nich uczniom, dziennikarzom, osobom prywatnym.

3.1 Udostępnianie zbiorów na miejscu

Ten rodzaj funkcjonowania archiwum znacznie ogranicza liczbę osób, które mogą korzystać z archiwaliów, pozwala jednak na kontrolę nad tym, kto i w jakim celu korzysta z materiałów. Czytelnicy powinni wypełnić kartę kontrolną, która dostarczy archiwum informacji o celu korzystania z materiałów oraz pełni funkcję informacji statystycznej.

PRZYKŁAD: *Karta kontrolna Archiwum Ośrodka KARTA*

DATA:

IMIĘ I NAZWISKO:

INSTYTUCJA:

ADRES KONTAKTOWY:

TEMAT POSZUKIWAŃ:

WYKORZYSTANE ARCHIWALIA (SYGNATURY, DANE BIBLIOGRAFICZNE):

Przy udostępnianiu materiałów w czytelni konieczne jest stworzenie stanowiska informacyjnego. Osoba tam pracująca pełni rolę przewodnika po zasobie, dostarcza informacji o zbiorach oraz dostępnych katalogach i sposobach wyszukiwania materiałów, ale także dba o bezpieczeństwo udostępnionych archiwaliów.

Ze względu na ochronę oryginałów, w przypadku posiadania kopii cyfrowej, to ona powinna być udostępniana, nawet jeśli udostępnianie odbywa się na miejscu.

Restrykcyjne prawo autorskie obowiązuje w przypadku udostępniania materiałów w internecie lub w ramach publikacji. Na dużo więcej pozwala prawo w przypadku udostępniania archiwaliów na miejscu w czytelnicy lub za pośrednictwem systemu intranet, w ramach tzw. dozwolonego użytku publicznego.

Biblioteki, archiwa i szkoły mogą w ramach tzw. dozwolonego użytku publicznego:

- » udostępniać nieodpłatnie, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych,
- » sporządzać lub zlecać sporządzanie egzemplarzy rozpowszechnionych utworów w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów,
- » udostępniać zbiory dla celów badawczych lub poznawczych za pośrednictwem końcówek systemu informatycznego (terminali) znajdujących się na terenie tych jednostek.

Przy udostępnianiu materiałów na miejscu możemy powołać się na wyjątek w ustawie o ochronie danych osobowych:

Dopuszcza się przetwarzanie danych osobowych w celu innym niż zostały zebrane:

- » jeżeli służy to badaniom naukowym, dydaktycznym, historycznym lub statystycznym;
- » jeżeli wnioskodawcy są formalnie uprawnieni do korzystania z danych;
- » jeżeli wynika to z prawnych zadań instytucji.

USTAWA Z DNIA 29 SIERPNI 1997 R. O OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

3.2 Publikacja materiałów w internecie

Podlega ona ściślejszym wymogom. Każdy przypadek musimy przeanalizować oddzielnie.

Jeśli nie chcemy rezygnować z upubliczniania w internecie materiałów objętych ochroną danych osobowych, mamy do wyboru dwie drogi:

- » udostępnianie jedynie metadanych do tych materiałów, bez publicznego dostępu do źródła;
- » anonimizację źródła, np. poprzez zaczernianie danych osobowych. Możliwe jest to wtedy gdy materiał nie zawiera danych wrażliwych ani nie narusza dóbr osobistych, a jedynie zawiera informacje takie jak dane teleadresowe, które możemy ukryć za pomocą programów graficznych takich jak IrfanView.

4. LICENCJE CREATIVE COMMONS

Jeśli autor nie zaznaczy inaczej, jego utwór posiada status „wszystkie prawa zastrzeżone” co oznacza, że nikt nie może go udostępniać, rozpowszechniać, zmieniać, kopiować bez zgody autora. Wolne licencje zostały stworzone w 2001 roku przez organizację Creative Commons po to, żeby autor sam mógł zdecydować na jakich zasadach chce dzielić się utworami. Licencje te ponadto eliminują konieczność każdorazowego zwracania się do autora o zgodę na wykorzystanie utworu.

Coraz więcej instytucji, także państwowych, rezygnuje z zasady „wszystkie prawa zastrzeżone” na rzecz licencji Creative Commons, czyli „ pewne prawa zastrzeżone”, zdając sobie sprawę, że materiały tworzone dla społeczeństwa powinny być też swobodnie przez to społeczeństwo wykorzystywane. Również prywatne inicjatywy, takie jak Wikipedia korzystają z wolnych licencji, pozwalając na wykorzystywanie, przetwarzanie i rozpowszechnianie wytworzonych przez siebie materiałów zarówno komercyjnie jak i niekomercyjnie.

Cztery podstawowe warunki licencji CC to:

Uznanie autorstwa.

BY

Wolno kopiować, rozprowadzać, przedstawiać i wykonywać objęty prawem autorskim utwór oraz opracowane na jego podstawie utwory zależne pod warunkiem, że zostanie przywołane nazwisko autora pierwowzoru.

Użycie niekomercyjne.

NC

Wolno kopiować, rozprowadzać, przedstawiać i wykonywać objęty prawem autorskim utwór oraz opracowane na jego podstawie utwory zależne jedynie do celów niekomercyjnych.

Na tych samych warunkach.

SA

Wolno rozprowadzać utwory zależne jedynie na licencji identycznej do tej, na jakiej udostępniono utwór oryginalny.

Bez utworów zależnych.

ND

Wolno kopiować, rozprowadzać, przedstawiać i wykonywać utwór jedynie w jego oryginalnej postaci – tworzenie utworów zależnych nie jest dozwolone.

ŹRÓDŁO: CREATIVE COMMONS POLSKA, [HTTP://CREATIVECOMMONS.PL/POZNAJ-LICENCJE-CREATIVE-COMMONS/](http://creativecommons.pl/poznaj-licencje-creativecommons/). UTWÓR UDOSTĘPNIONY NA LICENCJI CREATIVE COMMONS UZNANIE AUTORSTWA 3.0 PL (CC BY), [HTTP://CREATIVECOMMONS.ORG/LICENSES/BY/3.0/PL/](http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/pl/)

Warunki te można dowolnie łączyć w celu określenia możliwości użycia (komercyjne, niekomercyjne), tworzenia utworów zależnych, czyli takich które powstały na bazie utworu pierwotnego (np. tłumaczenie, adaptacja, remiks) oraz oznaczenia licencji utworów zależnych. Jedynie oznaczenie autorstwa utworu jest zawsze obowiązujące.

Licencja CC BY SA, na której rozpowszechniamy ten podręcznik, umożliwia zarówno komercyjne jak i niekomercyjne użycie (kopiowanie, rozpowszechnianie, odtwarzanie) oraz tworzenie utworów zależnych na tej samej licencji.

Przy pozyskiwaniu materiałów archiwalnych, których ofiarodawca tożsamy jest z autorem, warto podpisać z ofiarodawcą deklarację na udostępnianie utworu na licencji Creative Commons, która pozwoli zarówno archiwum jak i użytkownikom wykorzystywać utwór na zasadzie określonej przez autora.

PRZYKŁAD: Tekst deklaracji wykorzystywany w Archiwum Ośrodka KARTA

Zgadzam się na udostępnienie przez Fundację Ośrodka KARTA 50 fotografii (zgodnie z protokołem przekazania z dnia 7.12.2012), do których mam autorskie prawa osobiste lub/i majątkowe, na licencji Uznanie autorstwa-Na tych samych warunkach 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) umożliwiającej kopiowanie, rozpowszechnianie, odtwarzanie i wykonywanie utworu, tworzenie utworów zależnych, użytkowanie utworów w sposób komercyjny.

Więcej wzorów umów znajduje się na stronie Koalicji Otwartej Edukacji:

<http://koed.org.pl/wzory-umow/>

Przy publikowaniu utworów na licencji CC, należy w opisie wyraźnie oznaczyć rodzaj licencji według instrukcji zamieszczonej na stronie Creative Commons:

<http://creativecommons.org/choose>

Prawidłowe oznaczenie licencji przekierowuje użytkownika do:

- » przystępnego podsumowania, które skrótowo przedstawia warunki licencji,
- » tekstu prawnego z pełnymi postanowieniami licencji,
- » kodu xhtml, który jest czytelny dla komputerów.

5. DOMENA PUBLICZNA

Utwory z domeny publicznej można wykorzystywać swobodnie na wszystkich polach eksploatacji.

Do domeny publicznej należą:

- » utwory wyłączone przez ustawę z ochrony prawnoautorskiej: dokumenty i materiały urzędowe, proste informacje prasowe;
- » utwory, do których wygasły autorskie prawa majątkowe;
- » niektóre interpretacje zaliczają do domeny publicznej również część dzieł oznaczonych licencją Creative Commons (tzw. CC0)

6. UDOSTĘPNIĄĆ CZY NIE?

PRZYKŁAD: „Siew”. *Gazeta Włociańska*, nr 46, 1941

Miejsko-Gminny Ośrodek Kultury. Biblioteka Publiczna Miasta i Gminy w Węglińcu. Kolekcja Macieja Duczmala

Czasopismo to materiał przeznaczony do szerokiego rozpowszechniania: nie jest to dokument o charakterze prywatnym – nie musimy więc rozstrzygać kwestii związanych z prawem do ochrony wizerunku, ochroną danych osobowych itp. Materiał ten był już publikowany, dlatego jedyne pytanie jakie musimy sobie zadać to: kiedy powstał. Do publikacji wydanych ponad 70 lat temu wygasły autorskie prawa majątkowe i są one zaliczane do tzw. domeny publicznej. Ponieważ „Siew” opublikowano w 1941 roku, z początkiem roku 2012 możemy ten materiał upubliczniać.

PRZYKŁAD: Fotografia grupowa Ochotniczej Straży Pożarnej w Proszowicach, 1909 rok. Fotograf nieznaną

Miejska Biblioteka Publiczna w Proszowicach, sygn. CATL 13 A/71.2

W przypadku zdjęć musimy zadać sobie pytanie o prawo do ochrony wizerunku, ochronę dóbr osobistych oraz osobę autora. Zdjęcie nie przedstawia scen drastycznych, nie ukazuje uwiecznionych na nim osób w kompromitującym świetle. W związku z tym, że zdjęcie datuje się na 1909 rok, możemy z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić, że osoby na nim przedstawione już nie żyją, a więc możemy wykorzystać ich wizerunek. Drugi argument – są one częścią większego zgromadzenia. Skoro autor nie jest znany, jest to dzieło osierocone. Nie wiemy więc czy upłynęło 70 lat od śmierci autora. Spadkobiercy mogą rościć sobie pretensję do praw majątkowych, choć takie prawdopodobieństwo jest raczej małe, zwłaszcza jeśli zdjęcie wykorzystano w celach niekomercyjnych.

PRZYKŁAD: Świadectwo szkolne Ludwika Jaska z klasy pierwszej, pierwsze półrocze, Wadowice, 30 I 1895.

Archiwum Ośrodka KARTA, Archiwum Wschodnie, Kolekcja Ludwika Jaska, AW III/604

6.11

C. k. Gmnasium *Wize* w *Wadowicach*

Świadectwo szkolne.

Jask Ludwik Stanisław

urodzony dnia *16 sierpnia 1881.* w *Lipowicy w Galicyi*

12. hal. religii, uczył klasy *pierwszej*, otrzymał nieajczem za *pierwsze* półrocze roku szkolnego *1894* świadectwo *pierwszego* stopnia

Ogólny: *chwalebne*
 Półroczny: *wystarada*

Postępy w przedmiotach nauki:

Przedmiot	Postęp	Podpis nauczyciela
w nauce religii:	<i>dobry</i>	<i>J. G. Szafranisko</i>
w języku łacińskim:	<i>bardzo dobry</i>	
w języku greckim:	_____	<i>J. G. Szafranisko</i>
w języku polskim:	<i>dobry</i>	
w języku ruskim:	_____	<i>J. G. Szafranisko</i>
w języku niemieckim:	<i>celujący</i>	
w geografii i historii powszechnego:	<i>dobry</i>	<i>J. G. Szafranisko</i>
w matematyce:	<i>dobry</i>	
w fizyce:	_____	<i>J. G. Szafranisko</i>
w historii naturalnej (zoologii):	<i>dobry</i>	
w propedeutyce filozofii:	_____	<i>J. G. Szafranisko</i>
w rysunkach:	<i>bardzo dobry</i>	
Przedmioty nieobowiązkowe	w historii kraju rodzinnego:	_____
	w gimnastyce:	<i>dość dobry</i>
	/	/
	/	/

Forma zewnętrzna wypracowań pisanych: *chwalebna*
 Liczba godzin opuszczonych: *0*, z czego nie usprawiedliwionych: *0*
 W *Wadowicach* dnia *30 stycznia* 1895.

Ant
Dyrektor

J. G. Szafranisko
Główny Kłasy

Litka obala 22 po 50 et od 1895.

3

Świadectwo jest dokumentem urzędowym, co oznacza, że nie obejmuje go prawo autorskie. Są tam jednak dane osobowe takie jak imię, nazwisko, data urodzenia oraz dane wrażliwe: informacje o wyznawanej religii i ocenach szkolnych. Osoba, na którą wystawiono świadectwo, urodziła się w 1881 roku. Możemy mieć w związku z tym pewność, że ustawa o ochronie danych osobowych w tym przypadku nie obowiązuje. Pod względem prawnym nie ma więc wątpliwości co do udostępniania materiału. Należy jeszcze zadać sobie pytanie, czy rodzina osoby, której dotyczy dokument, mogłaby mieć pretensje o umieszczenie tego typu dokumentu w internecie. Czy zawiera on dane szczególnie chronione: informacje ściśle prywatne, drastyczne, kompromitujące? Oczywiście, jeśli ofiarodawcą jest rodzina osoby, której wystawiono świadectwo, wtedy to ona przy przekazywaniu daru podejmuje decyzję o możliwych formach udostępniania.